

A romantic couple embracing on a wooden bridge in a lush, sunlit garden. The man is wearing a light blue shirt and dark pants, and the woman is wearing a white dress. They are standing on a wooden bridge with a railing, surrounded by green foliage and yellow flowers. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise.

***Tragiek en
liefde voor
Reemke***

Haicke de Meerkanne

Tragiek en liefde voor Reemke

Reemke Loomuller is van eenvoudige komaf, maar weet al heel lang dat Tjabbe, de oudste zoon van de Nijensikkingeborg, liever met haar wil huwen dan met een rijke boerendochter. Hij heeft gewacht tot ze de huwbare leeftijd heeft bereikt, maar als ze eenmaal gehuwd zijn, blijkt dat kinderen krijgen niet zo makkelijk is als ze denken. Droefheid daalt neer op de Nijensikkingeborg. Gelukkig kan Reemke altijd terecht bij haar grootje voor steun en advies, maar ook zij kan niets aan de situatie veranderen. Dan vindt een bijzondere ontmoeting plaats....

Over de auteur

De familie van Haicke de Meerkanne had eigen grond waarop groente en fruit werden geteeld. Haicke was altijd buiten en is van jongs af aan altijd erg geïnteresseerd geweest in het plattelandsleven. Graag had ze zelf boerin willen zijn, maar dat was voor haar helaas niet weggelegd. En daarom schrijft ze over het boerenleven. Drenthe is een van haar favoriete provincies waar ze graag vertoeft.

Haicke de Meerkanne

Tragiek en liefde voor Reemke

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-052-2
NUR 344

© 2017 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Haicke de Meerkanne

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De dialectwoorden in dit verhaal
worden verklaard in de woordenlijst
die achterin dit boek staat.

Hoofdstuk 1

“Mama, ik ga naar grootje. Ik ga haar vertellen dat ik ga trouwen. Is het goed dat ik proemen voor haar meeneem? Ze houdt van proemen en ik neem graag iets voor haar mee,” zei Reemke. Ze keek naar haar moeder die bezig was met groenten schoonmaken. “Natuurlijk is dat goed. Je weet waar ze liggen. Als je een mandje neemt en die niet al te vol doet met de proemen, dan kun je ook nog wat kruusdoornen en emerties er bovenop doen. Dat zal ze ook lekker vinden. De blikbèern en de brummels zijn nog niet rijp,” antwoordde Tiesje.

“Een goed idee mam, ik zal het doen. Als de blikbèern en de brummels rijp zijn kan ze die later krijgen,” antwoordde Reemke.

“Hoelang blijf je weg? Welke weg neem je naar

grootje? De korte of de lange weg?”

“Ik neem de lange weg, langs de beek, en daar kijk ik altijd heel lang, dat weet je.”

“Prima. Dan weet ik dat je de hele middag weg blijft.” Reemke en haar ouders woonden in een heerd die aan de rand van het dorp lag. Grootje woonde in een huisje in het bos. Je kwam er als je de beek, die ook door het dorp stroomde, maar lang genoeg volgde. Maar als je de korte weg, via de weg nam, was er heel snel.

“Wat zal ze opkijken dat je zulk belangrijk nieuws te vertellen hebt.”

“Dat denk ik ook. Ze weet wel dat ik omgang heb met Tjabbe, maar dat er nu al zo vlug een huwelijk van komt, dat weet ze nog niet.”

“Zou je denken dat ze ook op jullie huwelijksdag wil komen? Of zou ze het te vermoeiend vinden? Vraag het haar maar. Bastiaan kan haar met de auto ophalen.”

Bastiaan was Reemke 's broer.

“Dat zal ik doen. Ik wil graag dat ze erbij is. Ze is dan niet mijn echte grootmoe, maar zo voelt het wel. Het is een schat!”

“Ja, dat weet ik, ze is een loiverd. We hebben graag dat ze erbij is. Het is een belangrijke dag, niet alleen voor jou maar voor ons allemaal; je gaat immers trouwen

met Tjabbe Nijensikkinge. Hij is niet de eerste de beste.”

“Dat is waar.”

Reemke had inmiddels het mandje met de vruchten gevuld. De pruimen onderop. Daarop de kruisbessen en als laatste de frambozen. Die waren het meest kwetsbaar. Bosbessen en bramen zou ze wellicht een andere keer voor grootje meenemen.

“Ik ben voor het avondeten weer thuis. Ik ben benieuwd wat grootje zegt van mijn nieuws. Je hoort het wel als ik weer thuis ben. Dag mam.”

“Dag kind, wees voorzichtig!”

Hoofdstuk 2

Reemke pakte het mandje op en liep naar buiten. Ze liep door naar de beek.

Als je de beek volgde, kwam je vanzelf bij het huisje van grootje.

Ze kon zich verheugen op de wandeling. Ze wist dat er veel bloemen langs het water stonden; zelfs nu de zomer ten einde liep. Alles bloeide nog volop. Geregeld ging ze even zitten om al het moois te bekijken.

De vele insecten die er waren, maakten dat ze wel uren kon kijken naar al dat kleine leven. En wat zo mooi was, was dat het er zo rustig was bij de beek, er kwam nooit iemand langs. Zij was de enige in dit mooie stukje natuur. Ze was blij dat ze dit ontdekt had, vooral omdat ze daardoor grootje had ontmoet.

Toen ze klein was had niemand haar verteld dat er een beek was. Op een dag had ze zomaar wat gewandeld en ze was steeds verder van huis gekomen. Ze was toen nog maar een heel klein meisje geweest en het leek of ze een grote wereldreis maakte.

Bij terugkomst had ze haar vader en moeder verteld waar ze geweest was. Ze was opgetogen geweest over al het moois dat ze gezien had. Maar haar ouders waren geschrokken dat ze zo ver van huis was geweest. Ze hadden gezegd: “Daar mag je niet naar toe, daar ben je nog veel te klein voor. Je kunt er wel verdwalen.”

Daarna was ze nooit meer naar de beek gegaan zolang ze er te klein voor was.

Maar toen ze ouder werd, mocht ze wandelen waar ze wilde. Omdat ze zich de beek goed herinnerde van die eerste keer toen ze klein kind was, ging ze daar vaak naar toe en ze was elke keer blij als ze de beek weer zag. Het voelde of het haar eigen kleine paradijsje was. De beek was omzoomd met planten en bloemen. Er waren zelfs bloemen in het water. Ze genoot van alle bloemen en van de insecten. Ze kon er steeds weer naar kijken. Ze volgde de torretjes, de vlinders, de bijen en de wespen. Soms zag ze een salamander of een kikker. Het was daar zo heerlijk en

ze kon geen genoeg krijgen van dat prachtige stukje natuur, zodat het uren duurde voor ze weer naar huis ging.

Terwijl Reemke langs de beek wandelde, dacht ze aan de eerste keer dat ze grootje ontmoet had. Ze zag alles in gedachten aan zich voorbij gaan; de dag dat ze verder dan gewoonlijk, langs de beek was gelopen tot ze bij een bossage was gekomen. Omdat ze zo nieuwsgierig was, wilde ze zien wat er voorbij de bossage was. Ze was nog verder doorgelopen en had toen tot haar verrassing een heel schattig huisje gezien. De tuin eromheen was beeldschoon. Een oude dame zat voor het huisje in het zonnetje. Er stonden een paar rieten stoelen. Op één ervan zat de oude dame en een kat lag op de stoel naast haar. Het was een lieflijk plaatje.

Reemke was blijven staan. Het was niet beleefd om naar iemand te staren, maar dit was zo'n mooi tafereel dat ze wel moest kijken.

“Dag, lieve kind. Kom verder. Wil je iets drinken? Het is warm,” had de vrouw gezegd.

“Dag, mevrouw. Ik wil niet onbeleefd lijken, maar het is hier zo mooi en het ziet er zo knus uit zoals u daar zit met de kat naast u. En uw huis en tuin zijn een plaatje. Als het niet te lastig is, wil ik graag iets drinken. Een glas water is lekker,” had Reemke

geantwoord.

“Het is helemaal niet lastig en ik vond je helemaal niet onbeleefd. Ik zag dat je het hier prettig vindt. Wees welkom in mijn tuin en in mijn hoesie. Ga zitten, dan kun je uitrusten. Ik neem aan dat je een flink eind gewandeld hebt. Je bent langs het deipie gekomen en niet over de weg. Heb je het deipie gevolgd vanuit het dorp? Maar voor je antwoord geeft, zal ik eerst een glas water voor je halen.” De vrouw was het huisje binnen gelopen.

Even later was de vrouw teruggekomen met een glas water en een appel. “Ik dacht dat je die appel wellicht ook wel zou lusten. Je hoeft die niet vast te houden, leg het maar op het taofeltien,” had de vrouw gezegd terwijl ze de appel en het glas water aan Reemke had gegeven.

“Dank u wel voor beide,” had Reemke geantwoord. Ze had de appel op het tafeltje gelegd dat tussen de stoelen stond en had een paar slokken water genomen. “Hé, dat is lekker. Ik heb inderdaad een lange wandeling gemaakt, maar ik heb de beek niet helemaal vanaf het dorp gevolgd, ik ben van ons huis naar de beek toegelopen. Ik woon op de heerd die aan het rand van het dorp staat. Ik ben veel vaker langs de beek gewandeld, maar nog nooit zover dat ik voorbij de bossage ben gelopen, en nu wel.”

“Dan ben ik blij dat je dat nu wel gedaan hebt zodat je bij mij terecht bent gekomen. Ik krijg niet zoveel bezoek en ik woon alleen, samen met Binky de kat. Jaren geleden is hij komen aanlopen. Hij was drijfnat van de regen, maar wellicht was hij eerst in het deipie gevallen. Hij was doorweekt, maar zo hard had het niet geregend. Hij was broodmager en later zag ik dat hij mank liep. Misschien dat hij daardoor in het deipie was gevallen. Dat maakt verder niet uit. Ik heb hem gedroogd en eten en drinken gegeven. Van een doos en warme doeken heb ik een mandje voor hem gemaakt. Ik verwachtte dat hij de volgende dag weer weg zou lopen, maar zo je ziet is hij voorgoed gebleven. Zijn manke poot is genezen en hij is allang niet meer broodmager, eerder dik. Hij geniet van het goede, rustige leven, net als ik. Wij hebben het samen heel gezellig en daarom zitten we ook samen in de zon, ieder op onze eigen stoel.”

Reemke had met belangstelling geluisterd naar wat de vrouw verteld had en niet alleen had ze geluisterd maar ook gekeken naar dat lieve gezicht van de vrouw.

Reemke had geen grootouders meer en miste dat. Toen haar laatste grootouder overleed, had ze zich heel erg afschuwelijk leeg, kaal en alleen gevoeld. Ook haar ouders hadden het als een groot gemis

gevoeld dat ze geen ouders meer hadden.

Reemke had zich vaak in slaap gehuild om dat gemis. En hoewel ze zich, nu ze ouder werd, niet meer in slaap hilde daarom, bleef het gemis er altijd.

“Lieve kind, je hoort me niet. Ben je in gedachten?” had Reemke de vrouw horen vragen.

“Oh, mevrouw, neemt u mij niet kwalijk. Ik wil niet onbeleefd zijn, maar doordat ik naar u luisterde en keek, dwaalden mijn gedachten af. Wat vroeg u mij?” Reemke had gebloed. Wat was ze onbeleefd geweest! Zo had haar moeder haar niet opgevoed.

“Ik vroeg of je vaker langs het deipie wandelde en ik vroeg me af waardoor je zo in gedachten bent. Of wil je het mij niet vertellen?”

“Mevrouw, ik wil het u best vertellen. Ik wandel heel vaak langs de beek. Ik houd van de bloemen en de insecten. Ik kan er uren naar kijken. Mijn moeder weet dat ik altijd lang wegblijf als ik naar de beek ga. Ik voel me daar zo prettig. Zelfs als het geen zonnig weer is, lijkt het of de zon schijnt voor mij. Ik voel me dan één met de natuur, met de Schepping. Het lijkt dan wel of er verder niets toe doet, of niets meer belangrijk is. Veel mensen willen alleen buiten zijn als de zon schijnt, maar ik vind het altijd heerlijk om buiten te zijn, ook al stormt het. Eén

zijn met de elementen, één zijn met de Schepping.”
Reemke had naar de bloemen en planten gestaard die in de tuin stonden.

Binky had gemiauwd alsof hij met Reemke’s woorden instemde.

“Lieve kind, hoe heet je?”

“Ach, neemt u mij niet kwalijk dat ik dat nog niet gezegd heb. Ik heet Reemke.”

“Reemke, het doet me goed dat ik zo’n gelijkgestemde ziel ontmoet heb. Ik denk er net zo over.”

“Wat ben ik blij dat ik verder ben doorgelopen en dat ik u ontmoet heb. Mag ik vaker naar u toekomen?” Reemke had even gewacht en gearzeld voor ze verder was gegaan. “Mevrouw, wilt u mijn grootmoe zijn? Mag ik u grootje noemen? Ik heb geen grootouders meer en ik voel het nog altijd als een groot gemis. U bent precies zoals een grootmoe moet zijn, en nog meer. U denkt zoals ik. U houdt van de natuur en van dieren en u bent lief.” Reemke had gezocht.

“Reemke, vanwaar die diepe zucht? Of is het van geluk? Als dat zo is, dan zou ik moeten zuchten van geluk, want wat jij mij aanbied is het mooiste dat ik kan krijgen. Een kleindochter! Ik ben heel graag jouw grootje.”

Reemke had geglimlacht. “Heeft u zelf geen

kleinkinderen?”

“Nee, kind. Ik heb geen kinderen en dus geen kleinkinderen. Weet je, Reemke, ik ben een vondeling en ben opgegroeid bij de nonnen. Ik vond ze niet allemaal even lief, maar er was één, dat was een schat. Zij heeft mij opgevoed en alles geleerd over het leven, óók het wereldse leven. Ze leerde mij de liefde voor de natuur en de dieren en de normen en waarden van het leven en vertelde mij over de Schepping. Toen ik op eigen benen stond, was de wereld niet vreemd voor mij, dankzij haar. Hoewel ik genoeg mannelijke belangstelling had, heb ik pas op latere leeftijd de liefde van mijn leven leren kennen. We hebben nooit kinderen gekregen. En daarom ben ik zó gelukkig dat jij door bent gelopen en bij mij terecht bent gekomen. Ik wil heel graag jouw grootje zijn, maar op één voorwaarde, wil je geen ‘u’ tegen me zeggen? ‘Je’ en ‘jij’ vind ik veel prettiger.”

Reemke Loomuller is van eenvoudige komaf, maar weet al heel lang dat Tjabbe, de oudste zoon van de Nijensikkingeborg, liever met haar wil huwen dan met een rijke boerendochter. Hij heeft gewacht tot ze de huwbare leeftijd heeft bereikt, maar als ze eenmaal gehuwd zijn, blijkt dat kinderen krijgen niet zo makkelijk is als ze denken. Droefheid daalt neer op de Nijensikkingeborg. Gelukkig kan Reemke altijd terecht bij haar grootje voor steun en advies, maar ook zij kan niets aan de situatie veranderen. Dan vindt een bijzondere ontmoeting plaats....

Over de auteur

De familie van Haicke de Meerkanne had eigen grond waarop groente en fruit werden geteeld. Haicke was altijd buiten en is vanaf jongs af aan altijd erg geïnteresseerd geweest in het plattelandsleven. Graag had ze zelf boerin willen zijn, maar dat was voor haar helaas niet weggelegd. En daarom schrijft ze over het boerenleven. Drenthe is een van haar favoriete provincies waar ze graag vertoeft.

ISBN 978-94-6260-052-2

9 789462 600522 >